

29. listopad 2020

První neděle adventní

Marek 13, 24-37

Pasáž z Písma, která je pro dnešek vybrána – Marek 13, 24-37 – advent ohlašuje s mohutným hřmotem. Jedná se o druhou polovinu textu, jenž je někdy označován jako „malá apokalypsa“. Líčení zde osciluje mezi scénami majestátními a kosmickými (zatmělé slunce, měsíc, který ztratil svoji tvář, padající hvězdy) a scénami malými, lokálními (fíkový strom, služebník střežící majetek). Text chce svého čtenáře záměrně dezorientovat a tak způsobit, abychom v nařaděné míře pocítili zmatek, který na nás zřejmě plně dolehne v okamžiku Ježíšova příchodu. Nutí nás si uvědomit, jak nesmírná událost to bude a jak je proto důležité zůstat ve střehu.

S tím, jak bude advent postupovat, snad zakusíme i něco z těch domáctějších a tišších scén, které s Ježíšovým příchodem spojujeme: pastýře v noci hlídající svá stáda, děťátka v jeslích, „Tichou noc, svatou noc“. Takové scény jsou důvěrné, dojemné a mají jakýsi rodinný charakter. Dnešní pasáž nám však připomíná, že souběžně s nimi probíhají i děje mnohem větší, teologicky i morálně podstatně komplikovanější, než si často připouštíme, a přesto takové, bez nichž by ty důvěrné pozbyly smyslu. I tehdy, nahradíme-li v lekcionáři Marka 13 Lukášem 2, zůstane nám v uších zvonit ozvěna Markova hřmění.

A ono zvonění nás nabádá, abychom vyhlíželi příchod mocného krále a uvědomili si, že díky němu v našem světě, naplněném velikou nouzí, zavládne hluboká spravedlnost. Není divu, že je dnešní evangelium spojeno s Izajášovou modlitbou za změny, které otřesou zemí. Vše, co je v našem světě špatné, se totiž opravdu musí – a stane se tak – při příchodu krále slávy a spravedlnosti roztříštit.

Mark Douglas, Columbia Theological Seminary

30. listopad 2020

Čekání u studny

Genesis 29, 1-14

Jan 4, 4-15

V letošním adventním čase se po nás žádá, abychom čekali. Abychom plni očekávání vyhlíželi Boha – Emanuela -, kdy už znovu vstoupí do našich životů a vše učiní novým. S tím však, jak naše planeta čelí stále masivnějším lockdownům a nabádání, abychom zůstali doma, je to velmi těžké. Je nám doporučováno – či dokonce nařizováno-, abychom si od svých milovaných přátel a rodiny udržovali odstup, což nás vzdaluje i od tradic, které tak dobře známe. Čekáme tedy na další rok, kdy už snad znovu vzduchem zavane radost. Covid 19 změnil vše, co jsme znali.

S tím, jak se od nás vyžaduje, abychom v různých intervalech znovu a znovu zůstávali doma, nám často může přicházet na mysl, jak důležitá jednotlivá místa jsou. Je s námi Hospodin nezávisle na tom, kde se nacházíme a kdo je nám nablízku? Jak jej můžeme pocítit, uvidět či se ho dotknout, když musíme bohoslužby místo kostela slavit doma? V adventní době si čtu v Písmu a to mi připomíná, že Bůh je všude. Například na místech, která jsou historicky významná, jako třeba u studny s Jákobem, Ježíšem či tou samařskou ženou. Je však i se všemi, kteří putují z místa na místo. Je s nimi, když si staví stan na hřebenech hor, i tehdy, kdy putují pouští a přemýšlejí, co jim dále připravil.

Tento advent nás staví do podobné pozice, jako byla ta, v níž se nacházeli naši bibličtí předci. Čekáme, až se náš svět vrátí k normálu a cítíme stále bolest z početných zármutků, které s sebou rok 2020 přinesl. Začíná nový církevní rok a my přemýšlíme, co od něj máme očekávat.

Vyčkejme, třeba doma, s neutuchající nadějí, že Bůh je s námi, ať už jsme kdekoliv a ať je nám jakkoliv. A jsme-li na cestě, i tam mějme naději, že s námi Hospodin zůstává. Vyčkejme s jistotou a nadějí, že Hospodin vyslyší každou naši prosbu dříve, než ji sami vyslovíme. Nevzdávejme se naděje, že Emanuel, Bůh s námi, znovu přichází a vše učiní nové!

Modlitba: Bože čekání, putování a všech, kteří vyčkávají, vstup znovu do našich životů. Naplň nás novou nadějí, když vyhlížíme budoucnost, k níž nás povoláváš. Ve jménu Tvého Syna, amen.

Cristina Cosby, misijní specialistka pro Blízký východ a Evropu, Presbyterian World Mission.

1. prosinec 2020

Zjevení 8, 1-10, Micheáš 4, 6-13, Žalm 74

Advent znamená světlo. Advent je dobou, která nás připravuje k meditaci o tom, zda jsme připraveni na narození Ježíše Krista. Radostný čas roku!

Jak rozumím textům, které byly pro dnešní den vybrány? Nejprve mě napadá, že muselo dojít k nějaké mýlce: to přeci nejsou adventní texty! Je v nich tolik příšeří a žádná radost! Dokonce i anděl světla zvěstuje zatracení, Babylon leží v ruinách a všichni přicházejí o svá živobytí. Lidé volají o pomoc! Na Babylonu není nic pozitivního... a tma se rozprostřela nad životy všech.

Ale počkat! Skrze vsí temnotu se probíjí světlo. Snad je nám souzeno, abychom se v tomto adventu s temnotou utkali. Není to tak, že i naše životy temnota prostupuje? Všechna smrt, hlad, bída, lidé bez domova, uprchlíci, korupce, nenasytlost... nemůže to být tak, že my sami to světlo přidušujeme, ba že způsobujeme požár, díky němuž se vše to zlé v našem světě zabydluje?

Ve víru záhuby a zániku, jimiž je otrášen Babylon, přislíbuj Hospodin svému lidu zemi míru, kde nebude strach. Dává nám zahlédnout, co přinese budoucnost.

Jak máme následovat Boha, který všem lidem slíbil světlo? Máme nejprve pohlédnout sami na sebe? Jakým způsobem bychom mohli všechny jeho lid propojit a VŠECHNY přivést do NAŠÍ rodiny, rodiny Hospodinovy? Bůh je světlem světa!

Jsmo stádem, jehož požehnání tkví v tom, že má pastýře, který nám dává naději plnou milosti, odpuštění a příslibů. Hledejme proto toto světlo.

Modlitba:

Bože, k Tobě v temnotě hledíme;

Děkujeme Ti za všechna požehnání, jimiž jsi nás obdařil a na která často zapomínáme;

Tvůj lid se často na pastvinách toulá.

Zaměř naše srdce k Pánu, který nás vyzývá, ať se nebojíme, a slibuje mír

Pomoz nám prozkoumat své činy a to, kým jsme;

Opatruj nás tak, jako jsi to činil vždy a miluj nás i nadále se soucitem, odpuštěním a milostí.

Pomoz nám, abychom do světa vnesli světlo, jak jsi přislíbil.

Betty McGinnis, Czech Mission Network, First Presbyterian Church of Annapolis

2. prosinec 2020

Lukáš 21:34-35, ČEP

34 Mějte se na pozoru, aby vaše srdce nebyla zatížena nestřídmostí, opilstvím a starostmi o živobytí a aby vás onen den nepřekvapil jako past. 35 Neboť přijde na všechny, kteří přebývají na zemi

Co má nestřídmost a opilství společného se starostmi o živobytí? Nejsou to spíše protiklady? Obojí zatěžuje a zaslepuje (verš 34).

Máme doma tři dcery. Pokud jde o starosti, v těch vezíme spíše my rodiče, zvláště teď, když jsou školy zavřené. Nejmladší Marii jsme jako malou školačku před několika lety poslali poprvé samotnou k babičce. Autobusem do Prahy. Cesta bez zastávek, jednoduchý přestup na metro a babička bude čekat na domluvené stanici. Společně jsme to s Maruškou několikrát prošli, vše bylo domluveno, všechny mobily v pohotovosti. Marii jsem doprovodila k autobusu, zamávala jí a na všechny strany potvrdila začátek akce. Vše skvěle zorganizované, až na jednu drobnost: Marii jsem posadila do špatného autobusu. Sice jel také do Prahy, ale jinam. Mobil, který měla u sebe, byl v kritický moment vybitý. Dezorientovaná předškolačka, poprvé sama ve velkoměstě, ztracena s vybitým mobilem v ruce. Nakonec zázrakem dorazila k babičce.

A ponaučení? Určitě je potřeba věci dobře organizovat. Nic nejde ale proorganizovat tak, že nenastane nečekaný scénář. Změny menší, ale i ty větší, dozajista nestanou. Past? Budoucnost si nezajistíme. Musíme si nechat slušnou porci naděje a víry. Je moudré nechat přitom také místo pro zázrak.

PRAYER

Chválit nepřestaň, ať se staň co staň, lepšího nic není. Díky za vše, co nám dal - Pánu sláva za všechno, co nám denně dává. (píseň ze zpěvníku ČCE, slova T.Najbrt)

Lucie Slámová, Diakonie ČCE

3. prosinec 2020

O ZMĚNĚ

Žalm 85:2, ČEP

Hospodine, projevoval jsi své zemi přízeň, úděl Jákobův jsi změnil.

Lidé často říkají, že „změna je život“. Myslím, že to říkají spíše ve chvílích, kdy přicházejí o něco známého a jistého. Vyjadřují tím své smíření s tím, že se věci mění. Zní mi v tom pasivita a rezignace. Jako kdyby taková změna byla jenom výrazem smíření s něčím negativním.

O změně lze ale přemýšlet i jinak. Například jako o naději. Změna může představovat nové možnosti, nové cesty, návrat z ponížení, vybědnutí z bídy. Změna může být pozitivní.

Myslím, že jsme si v letošním roce na celé naší planetě užili dost toužebných výhledů na změnu. A možná se stejnou nadějí vyhlížíme i v letošním adventu. A právě v souvislosti s adventním poselstvím si můžeme uvědomit jednu významnou skutečnost, která je se změnou spojena. Tou významnou skutečností je náš aktivní podíl na změně.

Upozorňuje na to prorok Izajáš na začátku šesté kapitoly. Nazdory jeho bídě a ztracenosti, navzdory skutečnosti, že je člověk nečistých rtů, navzdory, že mezi lidem nečistých rtů bydlí, je to právě on, ke komu zní: Jdi a jednej. Také Pavel, Silvanus a Timoteus (podle 1 Thessalonickým) na sebe vzali tuto aktivní roli a s díky Bohu na rtech vycházejí za sestrami a bratry v cizině.

Apoštol Pavel nám také významně ukazuje, kde leží motivace vstát a jít, aktivně vyrazit za změnou. Ten zdroj je ve skutečnosti, že Bůh nepřestává svým projevovat přízeň. Je to Bůh, a jeho aktivní přístup, je to Bůh a jím vyslaní poslové, kteří mohou rozdmýchat i naši naději, která se promění v aktivní změnu. Díky Boží usilovné lásce můžeme objevovat vytrvalou naději a projevovat činnou víru. A být tak aktivními nositeli pozitivní změny. Žijme takovou naději.

Prayer: Milosrdný Bože, prosíme tě, projevuj nám svou přízeň, měň náš úděl, posiluj naši naději, že můžeme být aktivními nositeli změny, která ve víře a lásce proměňuje náš svět ve tvé království.

Štěpán Brodský, Diakonie ČCE

4. prosinec 2020

Modlitba pro 4. prosinec – the one-time Saint Barbara's Day

Milostivý a věčně živý Bože,
Modlíme se za svět, který jsi přislíbil. Za svět, v němž budeme všichni žít spolu v míru.
Kde zmizí vše, co nás od sebe rozděluje.
Za svět, v němž se soucit skloubí s mocí
a vše, co je v něm dosud kruté a drsné, změkne.
Ženy i muži pak zesílí
a nikdo nebude druhým manipulován.
Všichni budou bohatí, svobodní a různorodí
a chamtivost, která dnes mnohé ovládá, ustoupí potřebám ostatních.
Hojnost plodů země bude pro všechny
a všichni se budou starat o nemocné, slabé a staré.
Každý bude schopen nasytit svého potomka
a všeho, co bylo stvořené, si budeme vážit.
Všichni budou žít spolu i se Zemí ve vzájemné harmonii
a všechna místa se opět stanou Edenem. Amen

(z básně od Judy Chidago)

Barbara Renton, Czech Mission Work

5. prosinec 2020

Ezechiel 36, 24-28

Vezmu vás z pronárodů, shromáždím vás ze všech zemí a přivedu vás do vaší země.

Pokropím vás čistou vodou a budete očištěni; očistím vás ode všech vašich nečistot a ode všech vašich hnusných model.

A dám vám nové srdce a do nitra vám vložím nového ducha. Odstraním z vašeho těla srdce kamenné a dám vám srdce z masa.

Vložím vám do nitra svého ducha; učiním, že se budete řídit mými nařízeními, zachovávat moje řády a jednat podle nich.

Pak budete sídlit v zemi, kterou jsem dal vašim otcům, budete mým lidem a já vám budu Bohem.

Vzpomínám na doby, kdy jsem se ještě účastnil zasedáních valné hromady PCUS, později přejmenované na PCUSA, Vedly se tam debaty o tom, jak jsme zřízení, či o tom, co bychom měli dělat a co dělat musíme, abychom dostáli povinnostem, které jako faráři i laici máme. Jinak řečeno, šlo o to, že to, co ve skutečnosti dělám bylo často v protikladu s tím, co bych udělat mohl. V textu z Ezechiele, který na dnešek připadá čteme, že Boží lid je rozptýlen a žije pod cizími zákony. Je zmítán strachem a neví, zda ještě někdy spatří svůj milovaný Jeruzalém. Je cizincem v cizí zemi. Skrz všechen strach se k němu však probíjí zaslíbení zvěstované Hospodinem. Ústy svého proroka říká „shromáždím vás“ a „přivedu vás domů“, „dám vám nové srdce, citlivé a vnímavé“, „vložím vám do nitra svého ducha a učiním, že se budete řídit mými nařízeními“. A nakonec „já vám budu Bohem“.

V tomto nejistém čase, kdy to nevypadá, že by pandemie kdekoliv na světě polevovala, jsou naše srdce sevřena strachem o sebe a o ty, které milujeme. Hledáme jistotu, které bychom se mohli v našem světě plném nejistot přidržet. A v tento adventní den roku 2020 slyšíme slova, jimiž nás Bůh ujišťuje. Pro něho to nikdy není tak že by něco udělat „mohl“. On to udělá. On nás z tohoto času nejistot vyvede, bude nám Bohem a od jeho lásky nás skrze Ježíše Krista, Jeho Syna a našeho Pána, nic neoddělí.

Modlitba: Milostivý a milující Hospodine, odstraň v současném adventu z našich paličatých srdcí strachy, které nás tak často paralyzují. Pomoz nám spatřit cestu vedoucí dopředu a spolehnout se na Tvůj pevný příslib, že nás přivedeš domů. Modlíme se za Ducha, který nám umožní následovat Tvé cesty a dodržovat Tvá přikázání. Amen.

Jerry Hurst, Czech Mission Network

6. prosinec 2020

Pobožnost pro Adventní kalendář na neděli

Ukaž nám, Hospodine, své milosrdenství,

Uděl nám svou spásu!

Žalm 85,8

Dnes slavíme 2. advent. Rozsvítíme 2. svíčku na adventním věnci. Tématem 2. adventu je právě 2. advent našeho Pána Ježíše Krista. Je to naše křesťanská naděje, že Ježíš přijde zas a s ním Boží království, ve kterém končí všechno trápení, hřích a smrt. Má to být čas lásky a spravedlnosti, jak krásně popisuje žalm 85, verš 11: Setkají se milosrdenství a věrnost, spravedlnost s pokojem si dají políbení. Je to krásná naděje ve světě, kde panuje trápení a smrt, a letos zvlášť koronavir, který skoro všem komplikuje život v Česku stejně jako v USA a mnozí se stali obětí té zákeřné nemoci. Ta naděje dává nám sílu od našeho Pána, abychom žili tuhle naději. Žalmista se modlí: Ukaž nám, Hospodine, své milosrdenství, uděl nám svou spásu! V každé době žijeme z Božího milosrdenství, žijeme z toho, že Bůh má velké srdce, které otevírá pro všechny, co jsou v nouzi. To nám dnes připomíná i Svátý Mikuláš, biskup z Myry, který dodnes inspiruje k tomu, abychom mysleli na potřební. Mikuláš (asi 280 – 345) byl biskupem v Myře v dnešním Turecku a je znám jako člověk, který žil celý život pro potřebné. V Česku máme hezkou tradici, že Mikuláš obchází v biskupském oděvu s dlouhým bílým vousem domácnosti s dětmi 5. prosince v předvečer svátku sv. Mikuláše. Je doprovázen anděly a čerty. Tato skupinka roznáší dárky, andělé reprezentují Boží lásku a čerti se starají o symbolické trestání a strašení zlobivých dětí. Asi málokdo myslí v dnešní sekulární společnosti na to, že původně Mikuláš jako přesvědčivý křesťan kázal Boží milosrdenství a pomohl potřebným.

Pane Bože, děkujeme Ti, že jsi milosrdný a máš velké srdce pro nás. Otevři v tu adventní dobu i naše srdce, abychom viděli ty, kteří naši pomoc potřebují, a pomoz nám pomoci. Amen.

Gerhard Frey-Reininghaus, ECCB

7. prosinec 2020

„Kdyby se proti mně položilo vojsko, mé srdce nepocítí bázeň, kdyby proti mně i bitva vzplála, přece budu doufat.“ (Ž 27,3)

Silné vyznání odvážného pisatele žalmu. Nevím, co bych dělal při pohledu na mířící hlavně samopalů. A je-li takový válečný obraz těžko představitelný, dosad'me si za vojsko jiné nepřátele: nemoc, zlou zprávu, obavy, co bude dál, bolest z výčitek či zklamání. Asi nedokážu říct, že v takové situaci mé srdce nepocítí bázeň. Pocítí. A velkou, svíravou. Srozumitelněji a střízlivěji zní proto spíš ta druhá část: přece budu doufat.

Úzkost, že pod její tíhou člověk klesá, patří k životu. Suverénní vykřikování, že já se nebojím, často značí spíš nejistotu. Naproti tomu věta, že uprostřed strachu a maléru přece budu doufat, přináší naději i pro ty, kdo se mezi suverény ani trochu nepočítají.

Přece budu doufat. Ale v co? Ptáme se často v mezních situacích, ale týká se to i každodenního života. Co je nadějí převyšující naše diáře, koloběh dnů a týdnů, snah o skloubení pracovního i osobního života, běžných starostí v péči o děti nebo stárnoucí rodiče? Co je nadějí v nejisté době, karanténě, lockdownu a samotě?

Možná právě přicházející advent a Vánoce, jako čas připomínající zásadní událost. I kdyby přes svátky zůstaly kostely zavřené a setkávání zapovězená, neznamená to, že Boží láska nepřišla na tento svět. Do všech strachů a obav, co bude dál, do vší samoty, do všech karantén a lockdownů, do vší šedi i krátících se dnů.

Pocitujeme strach, když na nás vojska dnešní doby útočí. Možná nejsme suverény a někdy padáme pod tím náporem. Je to přirozené. Ale v tom všem zůstáváme Božími dětmi. Proto můžeme, proto budeme doufat.

MODLITBA

Pane celého světa, prosíme, dej nám v těchto dnech znovu zaslechnout i pocítit, že máš svět i náš život pevně v rukou. Amen.

Pavel Hanych, Diakonie ČCE

8. prosinec 2020

„...O tom, že i pohané přijali slovo Boží, se dověděli apoštolové a bratří v Judsku. Když přišel Petr do Jeruzaléma, začali mu bratří židovského původu vyčítat: „Navštívil jsi neobřezané lidi a jedl s nimi!“ A tak jim to Petr začal po pořádku vysvětlovat:...”
(Skutky 11:1-4)

Každý týden zvali do jedné show anglicky mluvící hosty. Předkládali jim jídla, o kterých si myslíme, že jsou typicky česká. Čekali na jejich názor. Bylo to docela zábavné sledovat. Někteří hosté se museli do jídla nutit, někteří byli vybíraví, někteří nesnědli nic. Ne každý má rád chleba se sádlem a cibulí, olomoucké syrečky, utopence, knedlo - vepřo - zelo. Jedna slečna, když jí předložili španělského ptáčka, odstrčila talíř se slovy, že netopýry v této době nejí. Byl tam také jeden chlapík, jehož žaludek zvládl úplně všechno. A jeho pohled byl výmluvný. Vždycky se smál a na všechno se těšil. Říkal, že nechápe, jak někomu ta jídla nemohou chutnat. Ničeho se nebál, rozhodně ne talíře, který byl před ním. Jeho chuť byla tak veliká, že některá jídla jedl rukama. Pozvali byste ho za to na pivo.

Myslím, že křesťané by neměli být vybíraví. Zákon, dějiny, vzdálenost, dogmata i pověry překonal Ježíš svou smrtí na kříži. Chci být u jednoho stolu se všemi, chci se všemi jíst, chci s nimi rozmlouvat, se všemi chci slavit Večeři Páně. A dá-li Bůh, při nebeské hostině chci sedět i vedle těch, jejichž víra je jiná. Modlím se za to. A krom toho chci mít radost, když ne na tváři, tak v srdci.

MODLITBA

Pane Ježíši, Mistře a Učiteli, nauč mě milovat sestry a bratry, blízké i vzdálené, přátele i nepřátele. Dej mi radost a zbav mě mých obav. Amen

Rev. Petr Peňáz, ECCB

9. prosinec 2020

Přebývání

Žalm 27, 4-5

„O jedno jsem prosil Hospodina a jen o to budu usilovat: abych v domě Hospodinově směl bydlet po všechny dny, co živ budu, abych patřil na Hospodinovu vládnost a zpytoval jeho vůli v chrámu.

On mě ve zlý den schová ve svém stánku, ukryje mě v skrýši svého stanu, na skálu mě zvedne.“

Kam se uchylujeme, když si chceme odpočinout a zregenerovat se? Kde je místo, v němž se cítíme doopravdy doma a sami sebou? Inu, to je tam, kde jsme v bezpečí a milováni, tam, kde se nám dýchá o něco volněji. Pro mne byl takovým místem byt mých prarodičů. Tam bylo mé útočiště před nestabilním životem, který jsem vedla se svou matkou, potýkající se se závislostmi. Vždy jeden víkend v měsíci jsem strávila nádherný čas s dědečkem a babičkou. Společně jsme vařili, hráli si, sledovali muzikály, řemeslničili a dělali domácí úkoly... zkrátka vše, co k dětství patří. Na těch víkendech bylo krásné, že jsem mohla být dítětem. Tehdy jsem si význam toho daru ještě neuvědomovala. Dnes však, když na to vzpomínám, tak vidím, že ty víkendy byly milostí, která až do dospělosti zachraňovala můj život.

David píše, že víc než po čemkoli jiném touží po místě, kde by našel útěchu a bezpečí. Jsa si vědom všech těžkostí, které život obnáší, a také nástrah svých nepřátel, říká, že to, po čem touží nejvíce, je moci být Pánu nablízku. Zde, v domě Hospodinově, chceme-li to takto pojmenovat, nachází David stabilitu a svobodu být sám sebou.

Modlitba: Milující Otče, zatímco čekáme, až Ježíš přijde a zřídí své království, dej, ať jsme si vědomi Tvého Ducha, který vprostřed nás přebývá. A dej, ať nalezneme mír, který vzchází z toho, že jsme s Tebou „doma“. Amen.

Rev. Tara R. Thompson, Southminster Presbyterian Church, Pittsburgh, PA

10. prosinec 2020

Filipským 3, 7-11

Prvotní a druhotné věci

Advent je časem očekávání. Je však důležité, abychom chápali, k čemu se vlastně naše očekávání vztahuje. Vyhlížíme oslavu narození našeho Spasitele, nebo něco jiného? Vánoce slaví jak křesťané, tak nekřesťané a mnohé z toho, co se s oslavami Vánoc pojí, je již natolik zprofanované, že zapomínáme na to nejdůležitější; totiž na to, že Vánoce jsou časem, v němž vyhlížíme Krista.

C.S.Lewis kdesi píše o čemsi, co nazývá „prvotními a druhotnými věcmi“. Musíme se naučit, abychom s oběma podle toho zacházeli. Budete-li k čemusi, co je druhotné, přistupovat tak, jako by šlo o věc prvotní, neumožní vám to se z ní dostatečně radovat. Řeceno jednodušeji: pokud si neuspořádáme vše, po čem naše srdce touží, nedokážeme patřičně milovat jak Hospodina, tak i lidi a věci, které se v našem životě vyskytují. Milujeme-li nade vše svoji práci, nezbyvá nám již tolik lásky pro svoji rodinu. Rodina a lidé obecně jsou tak čímsi, co je „výše“, než je naše práce. Nade vším je však Hospodin. Jen tehdy, když na prvním místě milujeme Jeho, dokážeme zahrnout adekvátní mírou lásky i vše ostatní.

Pavel se Filipským svěřuje, že vše ve svém životě považuje za ztrátu. Všechny jeho tituly, vše, co dokázal, všechny „věci“ jsou ztrátou. Proč? Protože to vše mu odvádělo zrak pryč od Pána. O své tituly samozřejmě poté, co poznal Ježíše, nepřišel. I nadále vlastnil rozličné věci. Tytéž věci nás však mohou k Bohu přiblížit, i nás od něho vzdalovat. Pavel vše považuje za ztrátu, neboť v tom, oč přišel, není nic, co by mohlo převýšit to, co získal tím, že poznal Ježíše Krista. Advent postupuje a je toho tolik, co křičí po naší pozornosti. Uspořádejme si své lásky a očekávejme příchod Ježíšův!

Modlitba: *Bože, ved' naše srdce a mysl, abychom Tě mohli vidět ve všem, co dnes vypadá všedně a obyčejně. Amen.*

Mike Creamer, Sewickley Presbyterian Church

11. prosinec 2020

Filipským 3, 12-17

Nemyslím, že bych již byl u cíle anebo již dosáhl dokonalosti; běžím však, abych se jí zmocnil, protože mne se zmocnil Kristus Ježíš. Bratří, já nemám za to, že jsem již u cíle; jen to mohu říci: zapomínaje na to, co je za mnou, upřen k tomu, co je přede mnou, běžím k cíli, abych získal nebeskou cenu, jíž je Boží povolání v Kristu Ježíši.

Připadá mi, že rok 2020 byl rokem nepřetržité „work in progress“. Vyčkáváme, zatímco se vědci a další snaží přijít na to, jak předcházet nákaze Covidem 19 a jak ji efektivně léčit. Když se v Americe v létě účtovalo s rasismem, tak se lidé nejrůznějšího původu spojili ve společné snaze odbourat systémy generující nespravedlnost a útlak. Církev se stále ještě snaží adoptovat a přijít s novými nápady, jak zůstat církví a nadále společně slavit bohoslužby, aniž by se tím porušovalo fyzické distancování. Rodiny se každým novým dnem pokoušejí přijít s novými způsoby života, které by zohlednily změny, jimiž škola, práce či volnočasové aktivity v poslední době prošly. S příchodem zimních měsíců většinou přemýšlíme, jak uprostřed všech nejistot, které s sebou tentokrát nesou, nalézt fyzickou a psychickou pohodu.

Je těžké si představit, jaký svět budeme obývat, až pandemie odezní. Jak bude vypadat církev, jak my křesťané? Pavel píše, že jsme na cestě, na níž usilujeme o to, abychom poznali Ježíše. S nadějí očekáváme, že přijde den, kdy Hospodina nahlédneme cele. Čas adventu nabízí příležitost, abychom na ten den svá srdce přichystali. Můžeme si také připomenout tajemství všeho, co pro nás Hospodin skrze narození svého Syna Ježíše Krista učinil, a věnovat pozornost tomu, jakými způsoby v našem světě působí.

Obdobně tomu, jako to udělal Pavel svým dopisem Filipským, můžeme i my hledat způsoby, jak se v čase, v němž směřujeme k tomu, abychom Hospodina poznali, vzájemně milovat.

Modlitba: Pane, děkujeme Ti za vše, co v nás a pro nás činíš. Bud' s námi, když se snažíme, abychom Tebe a Tvoji vůli lépe poznali. Amen.

Deborah Murdoch, Sewickley Presbyterian Church

12. prosinec 2020

I KDYBY FÍKOVNÍK NEVYPUČEL, JÁ BUDU OSLAVOVAT HOSPODINA

I kdyby fíkovník nevypučel, réva nedala výnos, selhala plodnost olivy, pole nevydala pokrm, z ohrady zmizel brav, ve chlévech dobytek nebyl, já budu jáсотem oslavovat Hospodina, jásat k chvále Boha, který je má spása. Abakuk 3,17-18

Advent obrací pohled dopředu, vede k očekávání a k přípravě. V tom je tento předvánoční čas jedinečný. Přistihuji se, že v současné situaci se naopak vracím k tomu, jak bylo dřív, za normálních okolností. Možná je to tak u většiny z nás. Prahne po tom, aby se běžný životní rytmus vrátil, aby se věci znormalizovaly. Tak na mě doléhá otázka: Jde nám o návrat něčeho ztraceného, nebo o příchod něčeho nového, co je spojené s příchodem a přítomností Ježíše Krista? Letošní Advent je tak zvláštně pomotaný. Jak nemůžeme nic plánovat, selhává jakýkoliv výhled dopředu. Co můžeme dělat, když je situace mimo naši kontrolu?

Svým způsobem můžeme jen čekat.

A není právě tohle, k čemu nás Advent chce přivést? Zastavit se, jakkoliv je to vynucené hodně drastickým způsobem, čekat, vnímat, jací vlastně jsme ve své bezbrannosti a takto zakoušet Boží přítomnost? Neslyšet jen jako frázi: „Bůh přichází spasit svůj lid“, ale opravdu to prožít, spolehnout se na to?

Jak píše Abakuk a celá Bible, Bůh je v pohybu k nám, ke mně, je schopen změnit náš úděl. V žalmu 126 je to zmíněno jednou jako konstatování, podruhé jako prosba. Víím, že to Bůh dokáže, tak o to prosím, stále znovu. A mám naději, že se věci rozhýbají a změní. Koronavirové či adventní čekání nemusí být rezignací, ale výhledem na Boží aktivní přicházení. V tom je současná krize šancí: odklonit se od svých schopností a přesvědčení, že ke všemu si pomůžu sám. A nově přijmout, že životodárná síla přichází odjinud.

Ano, síla přinášející život přichází odjinud. Takový výhled kéž si zachováme jako první a poslední jistotu pro svůj život. Svou bezmoc i naději můžeme svěřit do rukou Toho, kdo přichází, aby změnil náš úděl i naše srdce. „I kdyby fíkovník nevypučel, réva nedala výnos, selhala plodnost olivy, pole nevydala pokrm, z ohrady zmizel brav, ve chlévech dobytek nebyl, já budu jáсотem oslavovat Hospodina, jásat k chvále Boha, který je má spása.“

„I kdyby...“ - I kdyby životní podmínky byly jakékoliv, i kdybychom padali na ústa, já budu chválit svého Pána a Spasitele. Svět a doba mohou být převrácené, jak chtějí, já budu chválit svého Pána, který je má síla a spása.

Modlitba: Věřím v slunce, i když je nevidím. Věřím v lásku, i když ji necítím. Věřím v Boha, i když ho nevidím. Nerozumím všemu, ale ty, Pane víš o mně a jsi moje síla. Chválím tě za to. Amen

Marek Zikmund, ČCE Přerov

13 prosinec 2020

1 Tesalonickým 5, 16-24

Někdy to na člověka všechno padá. Všude virus, musím nosit roušku a učit na dálku. Politická situace mizerná. Kde jsou ti poctiví a slušní politici, co v kampani rozdávali kšiltovky? Do toho mě občas někde zabolí, šéf se na mě nesměje a ta protivná kolegyně má pochvalu... A pak se projdu jen tak po Prostějově a úplně bezděky narazím na chodníku na kameny zmizelých. Dlažební kostky s mosazným povrchem zasazené do chodníku před domy obětí holokaustu. Zde žily Fanni, Josefina, Stella a Ruth Brennerovy. Data narození a taky úmrtí – v koncentračním táboře. Obyčejné ženské. Lidé jako já, stejné radosti a starosti, jen jim dal někdo hvězdu na kabát a lístek na cestu bez návratu. A mě poleje hrůza. Hrůza a stud. Hrůza z pomyslení, že se něco takového mohlo stát. Kdyby se to dělo dnes, měla bych odvahu se ozvat? Stud z toho, jak malicherné moje obtíže jsou. Jak nepodstatné. Do toho přichází apoštol Pavel s laskavým a jasným slovem. Se slovem právě pro mě a právě pro dnešní den. Stále se radujte. V modlitbách neustávejte. Za všech okolností děkujte. To není výzva k naivnímu optimismu, k povrchní radosti. To je vnitřní nastavení věřícího člověka. Je nezávislé na okolnostech a vychází z víry, že to je vůle Boží v Kristu Ježíši. Pavel mi radí, jak na obtíže každý den. Nic nezakazuje – všechno zkoumejte. Radí. Dobrého se držte. Zlého se chraňte v každé podobě. Jasně slovo, pevný postoj. Člověče, skloň v pokoře hlavu a modli se. Jsou věci, které tě přesahují. Tvůj život je přesto důležitý a může být naplněn. Bůh o tobě ví a záleží mu na tobě. Děkuj, máš za co. Bůh je věrný.

Bože, dávej nám pokoj. Ať se naše srdce neděsí, ale radují a modlí. Pomáhej nám poznat, čeho se držet a čeho se chránit.

Šárka Zaccpalová

14. prosinec 2020

VÝZBROJ PROTI ZLÉMU – BIBLICKÝ TEXT: EFEZKÝM 6:10–17

„Oblečte plnou Boží zbroj, abyste mohli odolat d'ábovým svodům. „Nevedeme svůj boj proti lidským nepřátelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla. „Proto vezměte na sebe plnou Boží zbroj, abyste se mohli v den zlý postavit na odpor, všechno překonat a obstát. Efezským 6:11–13

Život člověka je jen málokdy procházka růžovou zahradou a tak často chybí síla nejen k překonávání všech těžkostí, ale i k boji svého lepšího já s mým horším já. Jedinec má často snahu jít širokou cestou, dlážděnou sebestředností a hříchem. Často si také neuvědomuje to, že svůj boj nemůže vést proti lidským nepřátelům, ale proti zlu jako takovému.

Zlo nás chce dostat pod svou nadvládu a využívá pro to všechny dostupné prostředky. Boj proti němu není jednoduchý. Musíme s ním bojovat každý den, každou chvíli. Musíme pořád hledat tu správnou cestu. Nesmíme jít ani širokou cestou, která vede do pekel, ani zabočit na slepé křivolaké stezky, ale setrvat na cestě víry, provázeni Božím slovem, štítem víry, opásání pravdou a pancířem spravedlnosti.

Kde ale jinde hledat sílu pro boj nejen s vlastní sobeckostí, ale se všemi d'ábovými svody, než u Pána, u jeho veliké moci? Všechny ostatní zdroje jsou jen dočasné a brzy vyčerpateľné. Často v nich také nenalezneme tu správnou sílu, ale jen jakousi náhražku, berličku, která se může obrátit proti nám a může vést k našemu duchovnímu i tělesnému zničení.

Modlitba:

Náš Pane, děkujeme ti, že nám nejen v adventní čas ukazuješ, jakými cestami jít. Děkujeme ti, že jsme Tě mohli poznat a že nám dáváš sílu na boj se zlem i s naším horším já. Děkujeme ti, že neustáváš v ochraně našich rodin a našich bratrů v Kristu.

Eva Jehlářová, člen staršovstva, ČCE Přerov

15. prosinec 2020

KDO DOUFAJÍ V HOSPODINA, JSOU JAKO HORA SIÓN

Žalm 125

Kdo doufají v Hospodina, jsou jak hora Sijón: nepohne se, strmí věčně. Kolem Jeruzaléma jsou hory, kolem svého lidu je Hospodin, nyní i navěky. Nesetrvá žezlo zvůle na údělu spravedlivých, aby snad nevztáhli spravedliví své ruce k podlostem. Hospodine, prokaž dobro dobrým, těm, kdo mají přímé srdce! Ale ty, kdo uhýbají na své křivolaké stezky, zažene Hospodin s pachateli ničemností. Pokoj s Izraelem!

Tento biblický verš velice zapadá do dnešní těžké doby. Náš Bůh nám zvěstuje, že ti, kdo v Něho doufají, nemusí se ničeho bát, pokud jsou tak pevní ve své víře – jako hora Sión. Bůh miluje ty, kdo mají upřímné srdce! A slibuje nám všem, že bude s námi stále – až navěky! Ale ty, kdo uhýbají na své křivolaké cesty zažene s pachateli ničemnosti.

Žijeme nyní v těžké době, která je poznamenána novou neznámou nám nemocí – Covidem, která přináší lidem na celém světě mnoho bolu, utrpení a smrt. Ale Pán Bůh nám říká: „Nebojte se, jsem s vámi!“ Musíme věřit v Boží pomoc. Tak jako věřili první Ježíšovi apoštolové, kteří zvěstovali lidem o Pánu Ježíši a Jeho Království božím.

Bůh nám dal svého syna Pána Ježíše, abychom se mohli o něho kdykoli opřít, abychom v Něho uvěřili, že přišel na svět, aby odčinil hříchy nás všech a aby nám pomohl najít tu jedinou správnou cestu, která vede k Božímu království. Mějme Ježíše ve svém srdci. Ježíš přichází k nám, aby potěšil všechny nešťastné a dával nám všem novou naději.

Ježíš nás osvobozuje od zla, které máme v sobě i od zla, které přichází z venku, aby nás zbavil všech závislostí, do kterých jsme se dostali, aby nám odpustil naše selhání. Aby nám dal zakusit radost pomáhat a obdarovávat druhé tak, jako to dělal On.

Pán Ježíš přišel mezi nás, aby nás ujistil, že nás má Pán Bůh rád, že u Něho, na rozdíl od lidí, neexistuje nikdo odstrčený, osamocený, nemilovaný.

A to je vlastně důvod vánoční radosti, která tryská z bezprostřední a konečné blízkosti našeho Pána.

Jde tu o radost nezakrytou, čistou, radost zbavenou čekání, radost člověka, který jde s prázdnýma rukama vstříc velikému setkání.

Modlitba:

Pane Bože, ať se tolik nelekáme života svého. Ochraňuj nás, prosím, ode všeho zlého. Odpusť nám naše viny a veď nás svým svatým duchem, ať jednáme vždy moudře a podle vůle Tvé, ať je radostná a čistá duše naše v náručí Tvé. Amen.

Dagmar Sottnerová, ČCE Přerov

16. prosinec 2020

Mark 9:9-13

Učedníci, kteří sestupují s Ježíšem z hory zázraků přemýšlí, co to znamená vstát z mrtvých.

Od malička jsem chodil do kostela, a tak jsem tohle přece vždycky věděl. Ježíš jednoduše vstane, posadí se, anděl odvalí kámen, Ježíš vyjde ven, promluví s učedníky, speciálně s Tomášem a pak se vznese tam nahoru. Dobro zvítězilo nad zlem. Dítěti to vlastně nijak divné nepřijde, vzpomínáte?

Později se tato víra zproblematizovala. Jako studenti teologie jsme v našich diskusích tohle téma řešili. Otázky historicity, fakticity, mytologie. Přidala se filosofie a religionistika. Později biologie a fyzika. Pochybnosti. Dětská víra pod dalšími nápory každodenní životní reality tak nějak zmizela.

Na pohřbu svého dědečka mě blesklo hlavou, že se s ním loučím navždy. Už ho nevidím. Se vzkříšením vlastně nepočítám, nevěřím v něj. Dospěl jsem a přijal lidský osud pomíjivosti, časté nesmyslnosti, bolesti...

Teprve tohle vědomí a další životní karamboly mě donutili znovu tohle téma otevřít. Je zvláštní, jak dnes počítáme s některými samozřejmostmi. Jak jsme si často neuvěřitelně jistí. Tváříme se, že víme. Že život známe, že ho ovládáme. Že všemu rozumíme. Že všechno určíme.

A při tom toho o podstatě života vlastně moc nevíme. Zůstává pro nás tajemstvím. Jdeme-li skutečně do hloubky pak musíme připustit, že nevíme, co je hmota, kdo jsme my sami, kdo je Bůh. Je to důvod pro zoufalství a beznaděj? Nebo možnost tohle všechno si pokorně přiznat a otevřít se v důvěře tomu, co nás přesahuje? Otevřít se tajemství Bytí?

Je-li tu zázrak života, proč by tu nemohl být zázrak vzkříšení? Možná ne tak jak my si ho představujeme, ale tak, jak ho pro nás připravil Pán veškerenstva. Nechme na sebe v tento adventní čas toto evangelijní tajemství působit.

Jan Soběslavský, Diakonie ČCE

17. prosince 2020

1 Mnohokrát a mnohými způsoby mluvíval Bůh k otcům ústy proroků;

2 v tomto posledním čase k nám promluvil ve svém Synu, jehož ustanovil dědicem všeho a skrze něhož stvořil i věky.

3 On, odlesk Boží slávy a výraz Boží podstaty, nese všechno svým mocným slovem.

Když dokonal očistění od hříchů, usedl po pravici Božího majestátu na výsostech

4 a stal se o to vznešenějším než andělé, oč je převyšuje jménem, které mu bylo dáno.

(Žid 1,1-4, ČEP)

Můj starší bratr Viktor, vysokoškolský profesor - biolog, byl nedávno s kolegy na několikadenní botanické výpravě. Večer ve stanu ucítil bolest na prsou, příznaky infarktu. Kolegové zavolali záchranku. K sanitce jej museli z lesa, kde stanovali, snést. Nakonec přijely dokonce dvě záchranky. Víte, jak se můj bratr v tu chvíli modlil? Asi takto: „Pane, dej, ať mám infarkt a ty sanitky sem nejely zbytečně“. Nebál se tolik o sebe jako se bál, že bude zbytečně druhé otravovat. Naše maminka k této příhodě podotkla: „Je vidět, že jsme vás něco naučili. Jen nevím, jestli toto není až moc.“ My děti, ať chceme či nechceme, ať máme rodiče skvělé či méně skvělé, vždy budeme jejich odleskem, podobně jako Kristus je (ve verši 3) ...odleskem Boží slávy a výraz Boží podstaty... Odleskem svého Nebeského Otce, který je také naším Otcem. Co odrážejí naše životy? Vážení a milí bližní, zvláště v tento Adventní čas nastavme své každodenní žití tak, aby co nejvíce, od rána do večera, v práci i při odpočinku, odráželo Boží slávu a podstatu, která při nás vrcholí v očistění našich životů. Určitě, zvláště v této coronavirové době, ubereme zbytečného strachu těm, kteří nás takto zářící potkají.

Nebeský Otče, děkujeme za všechny tvé proroky, kteří se nasadili, abychom mohli žít dobrý a pokojný život. Nade vše děkujeme za Pána Ježíše Krista, skrze kterého můžeme být očistěni. Dej, ať i my můžeme žít životy, které odrážejí tvou podstatu. Amen

Dan Žárský, Diakonie ČCE

18. prosince 2020

2S 6,12-19

Příběh o *adventu* (příchodu) Boží schrány do Jeruzaléma je opravdu zvláštní. Boží schrána v Bibli ztělesňuje Boží svatost, která se rozhodla přebývat ve světě. Doprovázela Izrael při jeho putování po poušti. Někdy spíš připomínala fetiš, které měl lid ochránit před nepřáteli. Po té, kdy ji na čas ukořistili Pelištejci, má být nyní převezena do Jeruzaléma. To je sice radostná událost, ukáže se však, že setkání se Svatým s sebou nese krizi. Nejprve incident s knězem Uzou. Když hrozí, že se vůz, který schránu veze, převrhne, zachytí Uza schránu rukou. Načež ho tam podle 2S 6,7 „Bůh pro neúctu zabil a on tam při Boží schráně zemřel“. Proč to Bůh udělal? Čtu ten příběh jako varování všem zasloužilým církevním pracovníkům, farářům i laikům, kteří někdy mají dojem, že Boží svatost potřebuje naši pomoc, naše přikrášení. Po tříměsíční karanténě se David nakonec odváží přivést schránu do Jeruzaléma. Tentokrát všichni postupují s náležitou úctou a s radostí. Jenomže z pohledu Davidovy ženy Míkal bylo to, jak se přitom David „točil a vyskakoval před Hospodinem“ jenom ostuda. Můžeme si domyslet, že když se David vrátil z téhle adventní oslavy, čekala ho doma hádka. Boží *advent* do našeho světa s sebou někdy přináší spory.

Svatý Bože, tvůj syn Ježíš vstoupil do tohoto světa jako malé zranitelné dítě. Smiluj se nad námi. Otevři nám oči pro tvůj *advent* do našeho světa. Proměň naše srdce, abychom tě vyhlíželi s úctou a s radostí. Amen.

Doc. Petr Sláma, Ph.D, ETF UK

19. prosince 2020

Hle, otěhotníš a porodíš syna, ale jeho hlavy se nesmí dotknout břitva; ten chlapec bude od mateřského života Boží zasvěcenec. On začne vysvobozovat Izraele z rukou Pelištejců.
(Soudců 13: 5, ČEP)

Bůh si někdy vybere za své služebníky lidi, jaké by nikdo nečekal. Třeba takový Samson – muž, drsný, divoký, vznětlivý, v neustálém sporu, muž, který podléhal mámení krásných dívek, nedokázal udržet tajemství a jeho špatné vlastnosti zapříčinily konec jeho služby a stály ho nakonec i život. Přes to všechno soudil a spravoval Izrael 20 let.

Bůh si někdy vybere za své služebníky lidi, jaké by nikdo nečekal. Ale i jeden člověk, když se ho zmocní Boží Duch, může bojovat proti přesile zlých. Pravda je, že lidská slabost někdy naplnění úkolu od Boha překáží. Tak i Samson svoje pověření ke zvláštnímu úkolu – osvobodit zemi od těch, co válčují a ničí svobodný život, - nedokázal zcela naplnit. Přes to všechno můžeme ten jeho příběh číst v bibli až dodnes.

Sami někdy míváme pochybnosti nad naším životem, nad našimi vlastnostmi. Říkáme si, že nejsme hodni, že nejsme dokonalí. Ano, nejsme dokonalí, ani nejsme hodni, a pochybnosti o našich kvalitách jsou na místě. Nikde se ale nepíše o tom, že Bůh si ke svým záměrům vybírá jenom dokonalé. Bůh si zřejmě cení jiných věcí a jiné považuje důležité lidské vybavení.

To, že navzdory vši nedokonalosti umíme v sobě najít něco dobré. Možná právě tohle je pro Boha důležitější než dokonalost. Připomíná mi to Ježíšovo: Nepřišel jsem pozvat spravedlivé, ale hříšníky. I já hříšník smím být záchránce. V tom, co v sobě najdu dobrého, mohu ve jménu Božím sloužit mezi lidmi. To není vůbec málo. Kéž nám to vydrží co nejdéle.

Pane,
udělej ze mne nástroj svého pokoje,
abych přinášel lásku, kde je nenávisť,
odpuštění, kde je urážka,
jednotu, kde je nesvornost,
víru, kde je pochybnost,
pravdu, kde je blud,
naději, kde je zoufalství,
radost, kde je smutek,
světlo, kde vládne tma.
Pomoz mi, abych netoužil po útěše, ale těšil,
po porozumění, ale rozuměl,
po lásce, ale miloval.
Vždyť, kdo dává, ten dostane,
kdo odpouští, tomu se odpustí,
kdo umírá, vstane k životu.
Modlitba sv. Františka z Assisi (+1226)

Štěpán Brodský, Diakonie ČCE

20. prosinec 2020

2. Samuelova 7, 1-11, 16

Pardon? Tak ty chceš Hospodinu postavit dům? Co to je za nesmysl! Koho by taková věc mohla napadnout? Boha přeci nejde spoutat ani si ho přivlastnit tím, že ho zavřeme do jednoho domu.

Když se však nad tím zamyslíme blíže, tak shledáme, že to smysl dává. Dům je čímsi, co je pro většinu z nás nejdůležitější a nejdražší (v každém smyslu toho slova) ze všeho, co máme.

Domů se vracíme, když jsme unaveni z práce. K sobě domů si zveme své přátele, abychom s nimi slavili a radovali se. Svůj domov si můžeme vyzdobit tak, jak sami chceme a můžeme si zde pouštět hudbu, jaká se nám líbí, či tancovat v koupelně před zrcadlem. Podobné důvody možná vedly Davida k úmyslu vybudovat domov i Hospodinu. Kde vlastně Bůh žije? To je jedna z otázek, kterou děti nejčastěji pokládají. Nemyslím si, že to David myslel špatně. Chtěl prostě pro Pána to nejlepší. Jako král si mohl dovolit postavit mu luxusní pětihvězdičkový domov.

Bůh Davidovi připomíná, že dům nepotřebuje. My lidé však ano – potřebujeme místo, kam se můžeme vracet, kde můžeme odpočívat a kde jsme všichni přijímáni. Pán nám toto vše nabízí. David chtěl Pánu nabídnout drahý chrám, ale on nám dává něco mnohem většího a krásnějšího.

Cítíme, že Boží království je už nablízku – tak se nebojme.

Marta Slámová, ČCE

21 prosinec 2020

„Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci, než skrze mne“ (J 14,1-6).

V našem novém domově je zajímavé poschodí. Samozřejmě schody jsou téměř v každém domě, jsou i v ostatních domech, ve kterých jsem bydlela. Nicméně tyhle jsou zvláštní v tom, že tam není okno. Naučila jsem se je nazpaměť, vím, že jsou v počtu dvakrát po devíti s malou přestávkou na mezipatře. Mohla bych je projít se zavřenýma očima, nicméně něco mi nedá a musím si vždycky na tyto schůdky posvítit.

To nakonec veliký problém není, ale cítím se tímto přistižena při jisté nevěře. Neměla bych se za to stydět? V církevním kalendáři máme dnes Den apoštola Tomáše. Toho nevěrného nebo nevěřícího Tomáše. On svého Pána a Spasitele miloval natolik, že i zemřít s ním byl ochoten (J 11,16).

Nicméně když Ježíš své učedníky a přátele vybízel k důvěře a odvaze, když je ujišťoval, že jim půjde připravit místo a následně se pro ně jednou zase vrátí, Tomáš po něm požaduje něco jako topografické ujištění. Ptá se, kudy má jít, kterým směrem, jakou cestou. Tomáš si také potřeboval na schůdky posvítit. A Ježíš mu polopatický dovysvětluje: *„Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci, než skrze mne“*. Ještě jednou Tomáš bude potřebovat podobné Ježíšovo ponaučení. Ještě jednou si vynutí na schůdky posvítit.

Je to nádhera, mít takovou pravou Baterku do života. Toho bezvadného Přítele a Pána. Ani se nestydím za to, že se na svých cestách opakovaně ráda zaposlouchávám, jak mi polopatický říká: *Já jsem Ta cesta. Se Mnou se fakt neztratíš. Já tě povedu. Já tě i k Otci přivedu. Neboj se, všechno je a bude tak, jak být má. Ve Mně je tvůj pravý pokoj, pravá skutečnost, esence života. Já jsem i světlo. Neboj se a nestyd' se si na schůdky svého života Mým Světlem posvítit.*

Modlitba. Pane Ježíši, Ty už jsi na cestě k nám, přicházíš. My také kráčíme. Za Tebou a zároveň Tobě naproti. Ale kolem je tma. Sviť nám na cestu, Pane, a dopřej dobrého setkání. Amen.

J. Wiera Jelinek, farářka ČCE v Ratiboři, zakladatelka souboru Zvonky Dobré zprávy

22 prosinec 2020

A Marie řekla: „Má duše velebí Hospodina a můj duch jásá v Bohu, mém Spasiteli.“ Lukáš 1: 46-47.

První řádek Mariiny modlitby se běžně označuje jako „velebení“. Je to připomenutí Mariina mimořádného příkladu, kdy se podrobila Božímu plánu jejího života. Bůh poslal anděla, aby řekl obyčejné mladé dívce, že porodí Spasitele světa. Jakou reakci byste očekávali na takovéto oznámení?

Marie začne velebit Boha. Co to znamená? Slovo „magnify“ znamená v češtině „zvětšovat“ (v bibli je to přeloženo jako „velebit“). Po obdržení této zprávy je mnoho věcí, o kterých by se mohlo uvažovat. „Co si pomyslí sousedé? Jak to vysvětlím Josefovi? Kdo mi uvěří? Proč já?“

Marie si vybrala velebení Boha, když jí anděl sdělil tuto zprávu. Zamyslela se nad tím, co věděla: „Bůh je dobrý, Bůh je laskavý, Bůh je milosrdný a Bůh je vždy věrný svým zaslíbením.“ Protože věděla, že Bůh je s ní, dokázala se radovat z Boha, svého Spasitele.

Jak my reagujeme na neočekávané zprávy? Zvětšujeme naše obavy a starosti, naši situaci a naše otázky? Začínáme se slovy: „Proč já?“ Možná bychom měli následovat Mariin příklad a velebit Pána a jeho slib, že bude vždycky s námi. Ať nám toto období připomíná, že On je tu vždycky pro nás.

Modlitba: Pane, pomoz nám, abychom tě vždycky velebili. Pomoz nám odložit naše starosti a obavy u Tvých nohou. Dej, ať se všichni radujeme z tebe, Tvého milosrdenství, Tvé laskavosti a Tvé věrnosti. Ať se všichni radujeme z Krista teď, když se chystáme oslavovat jeho narození. Amen.

Rich Pinkerton, vyslanec hudby, Southminsterský presbyteriánský sbor

23. prosinec 2020

Marek 11:1-10

Když se blížili k Jeruzalému, k Betfage a Betanii u Olivové hory, poslal dva ze svých učedníků a řekl jim: "Jděte do vesnice, která je před vámi, a hned, jak do ní vejdete, naleznete přivázané oslátko, na němž dosud nikdo z lidí neseděl. Odvažte je a přiveďte! A řekne-li vám někdo: 'Co to děláte?', odpovězte: 'Pán je potřebuje a hned je sem zase vrátí.'"

Vyšli a na rozcestí našli oslátko přivázané venku u dveří. Když je odvažovali, někteří z těch, kteří tam stáli, jim řekli: "Co to děláte, že odvažujete oslátko?"

Odpověděli jim tak, jak Ježíš přikázal, a oni je nechali.

Oslátko přivedli Ježíšovi, přehodili přes ně své pláště a on se na ně posadil.

Mnozí rozprostřeli na cestu své pláště a jiní zelené ratolesti z polí. A ti, kdo šli před ním i za ním, volali: "Hosanna! Požehnaný, který přichází ve jménu Hospodinově, požehnáno bud' přicházející království našeho otce Davida. Hosanna na výsostech!" Ježíš vjel do Jeruzaléma a vešel do chrámu. Po všem se rozhlédl, a poněvadž již bylo pozdě večer, odešel s dvanácti do Betanie.

V tomto příběhu se prolínají Vánoce s Velikonocemi. Sláva, na kterou již vrhá stín hrozba smrti a která neoslepuje a nebije do očí, ale naopak je třeba ji rozpoznat za překvapivými kulisami. Život ohrožený od začátku až do samého konce lidskou zlobou a touhou po moci, a přece pevně vložený do Božích rukou v odhodlání naplnit jeho odvážný záměr. Pokorný a tichý král přijíždí na oslátku, aby otevřel naše srdce životu v lásce a službě. Proto nepřijíždí na koni, zvířeti válečných vítězů a silných králů vládnoucích tvrdou a nelítostnou rukou, ale na zvířeti neobyčejnějším a nejrozšířenějším. Navíc se s ním pojila dávná zaslíbení, a tak ten, kdo se nad tím podivuhodným vjezdem zamyslí, má šanci pochopit, že tu vskutku přijíždí Král králů a Pán pánů, ten dlouho očekávaný Mesiáš. A je tu také vítající radostný zástup, který si do něj promítá svoje představy a naděje a v posledu ho stejně nechápe a nerozumí mu. Ale je třeba vždy beze zbytku pochopit, aby se člověk nechal strhnout Pravdou a Láskou? Právě takovéto příběhy nám dosvědčují, jak dokáže být to pravé slovo vyslovené v pravý čas nebo také jasný prorocký čin strhující a motivující. Ježíš v té podmanivé chvíli neučinil jediné gesto, nevydal ten povel, na který všichni čekali, aby se mu postavili po boku v rozhodující bitvě proti všem nepřátelům Izraele. Zůstane až do konce tichý a pokorný, bez nároků na světskou vládu a mocenské výhody, bez požadavku podmanění rozsáhlých území, jen s touhou proměnit naše srdce svou láskou a obnovit je svým Duchem. Proto jásot postupně utichal a do Jeruzaléma vjížděl náš Pán už jen jako obyčejný poutník z venkova, ničím se nelišící od ostatních.

Ježíšův vjezd do Jeruzaléma byl dvojnásobný. Vytvořil napětí mezi nenaplněným očekáváním lidu a tím, co bylo skutečným Kristovým posláním. Ta dvojnásobnost je však obsažena již v dávných zaslíbeních. Proroci líčili mesiášův příchod jednou s *oblasti nebeskými* a podruhé *na oslátku, osličím mláděti*. Rabíni si to vysvětlili tak, že způsob příchodu Božího Mesiáše bude záviset na chování jeho lidu. Pokud bude mít lid dostatek zásluh, pak přijde jeho Zachránce s *oblasti nebeskými*, ve svrchované slávě. Ovšem pokud toho nebude hoden, pak přijde pokořený a na oslátku. To je jistě jen jeden z možných výkladů a my jej nemusíme brát příliš vážně. Přesto nás staví před závažnou otázkou: Jsme ochotni uznat, že jsme opravdu bez jakýchkoli zásluh a nemáme sebemenší nárok na to, aby Mesiáš k nám a pro nás přišel? A jestliže přece přichází k naší záchraně, pro naše smíření s Bohem, jsme hotovi přijmout jeho neokázalý způsob, jeho pokoru, mírnost a chudobu? Jsme ochotni neurazit se nad Spasitelem, který se i dnes vymyká našim představám a nevejde se nám do našich připravených škatulek? Jsme schopni v něm přes to všechno rozeznat Krále králů a přiznat se k němu jako jeho lid? Jsme připraveni neustat v chválení, modlitbách a dobrořečení, třebaže má pro nás náš Pán připravenou možná jinou cestu, než jakou jsme si pro sebe sami vysnili a pro niž jsme chtěli všechno obětovat?

Ne, to nejsou jednoduché otázky. A odpověď na ně musíme mnohdy probojovávat v modlitbách, mnohdy sami proti sobě. Pokušení moci a síly je vždy silné a stále znovu aktuální. A přestože jsme připraveni přidat se k tomu zástupu radostně vítajícímu přicházejícího Mesiáše, přece jen se nemůžeme zbavit myšlenky zaryté pevně do našich myslí, že by to všechno mohlo jít i jinak. Jistě, v Ježíšově životě ne – tolik je nám jasné a zůstalo nám to trvale vštípeno od dob konfirmace. Ale proč by to nemohlo jít jinak v tom našem? Kolikrát si myslíme, že jsme v právu a stačilo by jen trochu si dupnout, jen trochu přitlačit a pohrozit, aby události dostaly ten správný směr...

Ale on přijíždí na oslátku, pokorný a tichý. A my nemáme nic, čím bychom si zasloužili jeho záchranu. Jsme odkázáni toliko na jeho milost. Tak přichází ten Požehnaný, ve jménu Hospodínově. V něm, v tom trpícím Mesiáši, je naše budoucnost – nás i celého světa. Proto přidejme i my své Hosana!

Modlitba: Milostivý náš nebeský Otče, vyznáváme, že je pro nás těžké rozumět Tvým cestám a že o to mnohdy ani neusilujeme. Stačí nám vědět o Tvé lásce a spoléhat se na Tvou milost a odpuštění. Procházíme svými životy v důvěře v Tvou pomoc, ale příliš se nesnažíme osvědčovat svou víru konkrétními činy, aktivně se podílet na Tvé moci, stávat se nástroji ve Tvých rukou při budování Tvého království. Prosíme, odpusť nám a pomoz nám svým svatým Duchem poznávat Krista v ponížených a tichých kolem sebe a dávej nám odvahu se k Němu přiznávat slovy i obětavými činy pomoci a smíření. Amen.

Jiřina Kačenová, ECCB Letohrad

24. prosinec 2020

Lukáš 2

„Položila jej do jeslí“.

Hlavní titulek novin, které vyšly v Glasgow někdy v prosinci roku 1995, zněl: „Vztek nad odcizením Ježíška“. Jesličky na Náměstí krále Jiřího byly přepadeny. To už někomu není nic svaté? Není snad už nic bezpečné? Do jeslí byl samozřejmě vložen Ježíšek náhradní. Tentokrát se však ocitl pod dohledem bezpečnostní kamery. V bezpečnosti však Vánoce nespočívají.

K jejich podstatě se možná nejlépe přiblížíme tím, když dovolíme, aby nám je svojí hrou o Ježíšově narození vyobrazily děti. Myslím, že to neděláme proto, že při tom děti vypadají rozkošně (ač někdy tak opravdu vypadají), ani proto, že by Vánoce byly „pro děti“ (ač i pro ně doopravdy jsou). Kouzlo spočívá v první řadě v tom, že tím riskujeme, že se něco pokazí.

Svého času jsem byl na sboru, kde při představení Ježíškovi, jehož Marie zrovna vyndávala z jeslí, upadla hlava a kutálela se po podlaze.

Na základní škole, kam chodily naše děti, zase dívka, která Marii hrála, přišla k jesličkám a zjistila, že v nich miminko chybí. V tom okamžiku připlachtilo ze strany vzduchem a přistálo (zázrak!) přímo v jeslích. To paní učitelka ho hodila.

Není bezpečné dovolit, aby nám příběh vyprávěly děti. Naplňuje nás to úzkostí a starostmi a nemůžeme se rozhodnout, zda v nás dominuje emoce hrdosti či děsu. Je v tom však obsaženo více biblické pravdy, než kolik jí mohou kdy zaznamenat bezpečnostní kamery.

Snad je tomu tak, že jen tehdy, kdy hodíme za hlavu své bezpečí a své životy vložíme do rukou toho, kdo nám zvěstuje riskantní lásku, nalezneme ve Vánocích opravdovou radost. Radost z riskantní lásky vůči světu a vášnivé zapletení s lidmi, kteří jej obývají.

Modlitba:

Pane Bože, Ty říkáš svému lidu, aby se nebál. Dej, ať se pro Tvé Království nebojíme riskovat, ať jsme naplněni láskou a pro Tvého syna ať se vydáme, kamkoli nás povoláš. Amen.

David Sinclair, The Church of Scotland Mission Partner to the ECCB

25. prosinec 2020

Narození Páně

Izajáš 62, 6,11

Titovi 3, 4-7

Velká čínská zeď je impozantním inženýrským dílem. Když jsem po ní šla, na chvíli jsem se zastavila na místě, kde stávala hlídka. Snažila jsem se vžít do vojáka, který zde zřejmě tisíce let nazpět stával. Svůj zrak nejspíš upíral do údolí pod sebou i co nejdále na horizont, aby včas zachytil jakýkoli náznak napovídající, že se blíží nepřítel. To, co vyhlížel, by přineslo smrt a zkázu. Musel se toho děsit, zvláště tehdy, když na něho padla hlídka v noci.

Dnes ti, kdo zeď navštěvují doufají, že z ní zahlédnou spíše hezké věci. Někteří dokonce přicházejí ještě před východem slunce, dosud obklopeni černočernou tmou, aby čekali a pozorovali. Vyhledávají velkolepou podívanou na východ slunce či na tiché vlny mlhy, klouzající po horských hřebenech. Jde tak o očekávání, v němž dychtivě vyhlížíme vřelé světlo.

Biblické pasáže, které na advent připadají, se ve vyobrazování budoucnosti uchylují k obojímu. Proroci Izrael varovali, že přichází čas smrti a zmaru, do nichž budou svými nepřáteli uvrženi pro hříchy, které spáchali. Měli však zůstat na stráži i proto, že přijde Spasitel. „*ne pro spravedlivé skutky, které my jsme konali, nýbrž ze svého slitování (...) abychom ospravedlnění jeho milostí měli podíl na věčném životě, k němuž se upíná naše naděje.*“ (Titovi 3, 5-7).

Adventní hymna „Watchman, Tell Us of the Night“ je dialogem, který probíhá mezi pocestným a strážcem. Klade paralelu mezi svítání a narození Krista. My jsme nyní v pozici strážců vyhlížejících Krista, přicházejícího podruhé. Jsou doby, jimž dominuje zoufalství. Jako křesťané však víme, kdo vyhrál poslední bitvu. Buďme proto bdělí, plni naděje a „nebuďme zticha“.

Drahý Bože,

Děkujeme Ti za dar Tvého Syna a za spásu, v níž z Tvé milosti smíme věřit. Pomoz nám být bdělí, plni naděje a dej, ať se umíme s ostatními podělit o Tvoji radostnou zprávu. Amen.

Linda Smith, First Presbyterian Church of Cumberland, Maryland